

Skatteministeriet
Den

J.nr. 2005-418-0167

S 1819

Til

Folketingets Lovsekretariat

Hermed sendes endeligt svar på spørgsmål S 1819 (2004-05, 1. samling) indleveret af Morten Homann (SF).

Kristian Jensen

/Lise Bo Nielsen

Spørgsmål:

”Vil ministeren oplyse, hvor meget staten ville have sparet i godtgørelse for overskydende skat ved årsopgørelserne i november 2004 for selskabsskat m.v. for indkomståret 2003, hvis det ændringsforslag, som S, SF og KD stillede ved 2. behandling af L 234 om ændring af selskabsskatteloven (justeringerne af satserne for acontoskatteordningen) var blevet vedtaget, og det havde haft gyldighed også for indkomståret 2003 ?”

Svar:

Hvis L 234 var blevet gennemført som vedtaget, men med virkning for indkomståret 2003, var statens udgifter til godtgørelse dette indkomstår blevet ca. 225 mio. kr. lavere. Suppleret med ændringsforslaget var udgifterne blevet yderligere 35 mio. kr. lavere.

Ændringsforslaget giver altså kun et yderligere fald i udgifterne til godtgørelse på 15 pct., og giver altså ikke noget væsentligt økonomisk bidrag af betydning, når godtgørelsessatsen allerede er fastlagt ud fra markedsrenten.

Ændringsforslaget lægger et maksimum på den godtgørelse for overskydende skat, som et selskab kan få udbetalt. Denne type regler har urimelige virkninger og er overflødige og unfair over for selskaberne, når godtgørelsessatsen allerede er tilpasset markedsrenten.

Dette skal jeg uddybe i det følgende.

Spørgeren har sammen med S 1819 stillet spørgsmål S 1818 af 7. januar 2005 (2004-05, 1. samling).

I S 1818 ønskes oplyst, hvad staten ville have sparet i godtgørelse, hvis L 234 (vedtaget som Lov nr. 466 af 9. juni 2004) var blevet gennemført med virkning allerede for indkomståret 2003. Besparelsen er ca. 225 mio. kr.

I S 1819 ønskes så oplyst, hvor meget staten yderligere ville have sparet i godtgørelse for overskydende skat, hvis L 234 var blevet gennemført med virkning allerede for indkomståret 2003 og inklusive det nævnte ændringsforslag.

Ændringsforslaget stillet af S, SF og KD lyder således:

”Godtgørelsen kan dog maksimalt udgøre 4 pct. af den højeste indkomstskat i indkomståret eller i et af de to seneste indkomstår forud for indkomståret. Såfremt den overskydende skat ikke overstiger 25.000 kr., finder 4. pkt. ikke anvendelse.”

Ændringsforslaget er en variant af den maksimeringsregel for udbetaling af godtgørelse, som min forgænger i embedet afskaffede, fordi den gav problemer for nystiftede selskaber. De har ofte ikke indkomstskat af betydning i de første år, og alene af denne grund kan de så miste godtgørelse for indbetalt acontoskat.

Ændringsforslaget skønnes at medføre, at ca. 1.900 selskaber med overskydende skat på ca. 3,1 mia. kr. ville få nedsat deres godtgørelse på ca. 70 mio. kr. med maksimalt ca. 35 mio. kr. Det svarer til ca. 15 pct. af den besparelse på 225 mio. kr., der ville være opnået alene ved at nedsætte godtgørelsessatsen for indkomståret 2003.

Selskabernes overskydende skatter i indkomståret 2003 var meget store: Samlet set blev der indbetalt ca. 7 mia. kr. mere i acontoskat end den endelige skat.

Det er derfor tankevækkende, at ændringsforslaget i 2003 kun ville have bidraget med 15 pct. yderligere oven i den stramning af godtgørelsen, som regeringen har gennemført ved simpelthen ved at bringe godtgørelsessatsen i bedre overensstemmelse med markedsrenten.

Der skal ikke indføres maksimeringsregler af nogen art. De er administrativt belastende og yder ikke noget reelt værn mod spekulation, særligt ikke når godtgørelsessatsen allerede er i overensstemmelse med markedsrenten. Og når dette er tilfældet, er det ikke fair over for selskaberne at lave sådanne yderligere begrænsninger.

Om de beregningsmæssige forudsætninger kan jeg supplerende oplyse følgende:

For at skønne over ændringsforslagets virkning har det været nødvendigt først at udsøge årsopgørelser for indkomståret 2003 for samtlige de selskaber, der havde overskydende skat. Her er anvendt årsopgørelserne, som de forelå ultimo 2004, dvs. svarende til de oplysninger, der er brugt ved den endelige besvarelse af S 1818. Alle oplysninger er trukket ud af ToldSkats regnskabssystem.

Disse selskabers indkomstskat for indkomstårene 2002 og 2001 er derefter blevet udsøgt således, at alle komponenter, der indgår i maksimeringsberegningen, er tilgængelige. Det er en metode, der er forbundet med betydelig usikkerhed, blandt andet som følge af, at selskaberne indgår i skiftende sambeskatningsforhold. Selskabernes indkomstskat i 2001 eller 2002 indgår derfor ikke i alle tilfælde i vurderingen. Dette trækker i retning af, at den maksimale godtgørelse undervurderes, og dermed at effekten af en indførelse af reglen overvurderes.